

ПЪРВИЯТ КОНЦЕРТ НА СОФИЙСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ

С концерта си на 29 т. м. на шият национален симфоничен оркестър — Софийската филхармония откри богатата поредица от състави, които ще гостуват на „Мартенските музикални дни“ след тържественото им откриване предния ден от оркестъра на домакините на фестивала. На пулта бе Иван Вуълпе, главен диригент на Бургаския симфоничен оркестър, лауреат на известния международен диригентски конкурс „Санта Чечилия“ в Рим. Репертоарът на изпълнителите и интересната програма обхващаха една вечер на дълбоки естетически преживявания. И началото бе вистина блестящо: „Празнична увертюра“ на Шостакович обля злата е мощни, шеговити и благо

родни звучности, бликащи от жизненост и радост. Духачите на филхармонията се показаха откъм своите най-добри качества.

И втората пиеса бе от Шостакович — Концерт за виано и струнен оркестър № 1. Отстояща на една дистанция от четвърт век преди увертюрата, тази творба ни пренесе в съвсем друга сфера на необятния образен свят на големия композитор. Нейната структура е монументална (трите части са слепи), до съдържанието на музиката е многопланово, емоционалните състояния се редуват на места с камерноскопична виезаност. И тук владеят виталната енергия и оптимизмът на светоусещането, характерни за Шостакович, но техният конкретен музикален израз е от друг порядък. Диапазонът на настроението е много широк — от светлата, безоблачна дилемма, през размисъла, шегата и парадокса, до динамичния, мъжествен напор. Правдното разгълдуване и убедителното претворяване на тази деликатна сила от идеи и образи бе сложната задача, която диригент, солист и оркестър трябваше да разрешат. Най-силни впечатления остави изпълнението на вианиста Антон Диков — зряло, въдъхновено и прочувствено едновременно, наситено е вътрешно напрежение, пределно изразително; което достигна връхната си точка в чудесния монолог

и средната част (Нека припомним, че преди три години за своята интерпретация на този концерт, пак на фестивала в Русе, Диков получи специална похвала лично от присъстващата тух Шостакович). Най-висока оценка заслужи и другият „солист“ — тромпетистът Йордан Кожухаров, който умело и точно намираше музикално-драматургичната роля, определена от автора на неговата партия в общото изграждане на произведението.

Известно е, че Бетховеновата Пета симфония е едно от най-трудните за интерпретация произведения на класиката. Изпълнението на тази гениална творба бе осъществено с чувство на отговорност и носеше белезите на едно сериозно отношение към проблемите. Вуълпе ръководеше оркестъра уверено, стегнато и ритмично, с респектираща професионална прецизност и артистично увлечение. В неговия замисъл се чувствваха строгата художническа мисъл и солидният академизъм. Но в първата част на симфонията не достигаше емоционална заагажированост, нерв, острота и сила в предаването на трагичното начало, на драматичните събития и конфликти. А тази част е най-ярката и най-значителната по своя идейно-емоционална заряд и тя би трябвало да се открие отчетливо. Сякаш осъзнал пропуснатата вече възможност, след първата част Вуълпе обхваща по-позитивна диригентската си интензивност. Във действително на изпълнението раене във възходяща градиция и финалът, прозвучал пълнокривно и ефектно, донесе бурните овации на слушателите, израз на задоволството им от хубавия концерт.

Евгени ПАВЛОВ